

[Bertel Dahlggaard.]

også i Sydslesvig, at der forelå andre muligheder, skønt en betragtning både af de indenrigspolitiske og verdenspolitiske forhold kunne sige enhver, at disse muligheder ikke forelå. Dette har vi i tide sagt, medens det ærede medlem spildte to kostbare år på sin særpolitik.

Det ærede medlem luftede nu igen tanken om en folkeafstemning om det sydslesvigske spørgsmål. Det ærede medlem ved, hvor megen modstand der var derimod i det ærede medlems eget parti, fordi man nu engang ikke kan holde folkeafstemning om, hvorvidt Danmark skal påtage sig statspolitiske forpligtelser, der kan blive aktuelle om et eller to slægtled, da ingen i dag aner det allermindste om magtforholdene i verden til den tid.

Dernæst udtalte det ærede medlem, at det var det radikale venstre og kommunisterne, der dannede grundlaget for dannelsen af den nuværende regering. Hvor er det muligt, at det ærede medlem vil være bekendt at fremsætte en sådan udtalelse? Det ærede medlem ved, at ingen overhovedet har vekslet et ord med kommunisterne om ministeriets dannelse. Det ærede medlem ved, at det radikale venstre i fjor satte al sin kraft ind på at få dannet en samlingsregering. Det ærede medlem ved, at bestræbelserne herfor først og fremmest strandede på det ærede medlems parti, og at det var en almindelig antagelse under disse forhandlinger, at netop det ærede medlem var den største anstødssten. Der er sikkert ikke nogen enkelt mand her i landet, som har så stort et ansvar for, at vi i dette øjeblik har den nuværende regering og ikke en samlingsregering. Men så bør det ærede medlem også bidrage til det samarbejde, som er lige nødvendigt for alle, også under den nuværende regering, og det ærede medlem må tage sit fulde ansvar, når han støtter regeringen gennem vedtagelse af love, som vi er imod, således som vi tager ansvaret, når vi støtter regeringen ved gennemførelsen af love, som han er imod. Sådan er nu engang de parlamentariske forhold her i landet.

Jeg takker for den højtærede udenrigsministers redegørelse for de hidtidige forhandlinger med henblik på muligheden af en forlængelse af brigadens ophold i Tyskland. Den højtærede ministers udtalelser var jo faktisk en yderligere understregning af min argumentation for ikke at forlænge opholdet, idet ministeren meget rigtigt gjorde opmærksom på, at forudsætningen ved brigadens afsendelse ikke var,

at den skulle forblive der i en årrække. Endvidere understregede den højtærede minister, at også selve situationen nu gør en forlængelse endnu mere betænkelig, end den var, da brigaden afsendtes. Og når den danske regering allerede dengang kun mente at kunne indgå på et tidsrum af to år, ja, så synes det mig klart, at de to år må fastholdes. Jeg kan derfor heller ikke tro andet, end at også England under disse forhold vil forstå, at der overhovedet ikke kan være tale om, at Danmark, når det opfylder indgåede forpligtelser, unddrager sig byrder, der med rimelighed skulle kunne pålægges os. Jeg beder derfor fortsat indtrængende den højtærede udenrigsminister værne de danske interesser, det her drejer sig om.

Jeg skal iøvrigt med henblik på den højtærede statsministers almindelige udtalelser om regeringens militærpolitik indskrænke mig til at henvise til de retningslinier, som jeg har angivet for vort syn på dette spørgsmål i den tale, jeg forleden dag holdt her i tinget.

Jeg skal dernæst takke den højtærede finansminister, fordi han i sine udtalelser om skattespørgsmålene erkendte, at der kunne gives gode grunde for i hvert tilfælde delvis at bibeholde retten til i den skattepligtige indkomst at fradrage den det foregående år betalte skat. Det giver mig håb om, at når man virkelig kommer til realitetsforhandlinger i denne sag, vil den højtærede minister også være tilgængelig for de betragtninger, jeg har gjort gældende. I denne forbindelse må jeg fremhæve, at der ikke er noget modsætningsforhold mellem disse betragtninger og de synspunkter, jeg fremsatte på det hyggelige møde, vi begge to havde lejlighed til at deltage i i Ryslinge. Som ministeren sikkert vil erindre, fremhævede jeg netop dér, at formerne for de gældende fradragsregler medførte visse urimeligheder, som jeg mente måtte fjernes. Det er iøvrigt ikke et nyt synspunkt for mig. Hvis den højtærede minister vil se tilbage i skattelovsforhandlingerne, der fandt sted her i tinget i 1924, vil han finde, at mit parti allerede dengang foreslog ændringer i formerne for skattefradragsreglerne. Men den grundlæggende tankegang for denne skattefradragsret tror jeg, det af hensyn til et gunstigt forløb af kommende forhandlinger vil være ønskeligt at den højtærede minister imødekommer.

Må jeg dernæst sige, at jeg har bemærket mig, at ministeren ikke omtalte den af mig fremsatte opfattelse, at det næppe vil være muligt at opretholde et skatøbudget